

чезнала. . . Царскиятъ синъ се присмѣлъ на тази клетва, отвързалъ кучетата си и се опжтилъ къмъ своята разкошна столица. . . Той заживѣлъ пакъ първиятъ си разгуленъ животъ и забравилъ Водната Богиня. Тѣй прѣминала цѣла година. . .

Но нещешъ ли, за зла врага, единъ дивъ неприятелски народъ нападналъ царството му и го поробилъ. Столицата, палатитѣ, училища, черкви и всичко станало на пепель подъ буйния пожаръ. . .

Царскиятъ синъ хванали робъ и щѣли да го убиятъ, но той успѣлъ прѣзъ една дъждовна нощъ да избѣга въ горитѣ. . . Послѣ се прѣоблѣкълъ и почналъ да се явява прѣдъ хората. За да се прѣхранва започналъ да учи занаятъ — да шие дрехи — и по-лека-лека освоилъ занаята. . .

Сега чакъ той видѣлъ колко е труденъ живота на работницитѣ, колко нощи прѣкарвали безъ сънъ, колко дни и често гладували. . . Станало му съвѣстно, като си спомилъ за своя безгриженъ пораншенъ животъ, когато нищо не работилъ, а винаги бивалъ ситъ и потѣвалъ въ разкошъ и доволство. . .

По едно врѣме се досѣтилъ за Водната Богиня. Кждѣ ли е тя? Дали ще го познае и обичали го още? — мислилъ той и рѣшилъ да я потърси. . .

Скиталъ доста изъ горитѣ, намѣрилъ онова сжщото езеро, намѣрилъ и островчето, но то било пусто. Водната Богиня се била прѣселила въ друго езеро. Агънцето ѝ порасло и станало красивъ овенъ. Край нея се завѣдили много